

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2134/2023
14.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Малиновић, адвокат из ..., против тужене Установе студентског стандарда – Студентски центар у Новом Саду из Новог Сада, чији је пуномоћник Гордана Ковачевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама АА и ББ, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 324/23 од 01.02.2023. године, у седници већа одржаној 14.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужиље АА и тужиље ББ, изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 324/23 од 01.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2104/2021 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, конставовано је да се делимично усваја тужбени захтев тужиља. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи АА на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 122.335,40 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи АА на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 83.692,16 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ББ на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 62.389,00 динара са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ББ на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 48.263,25 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев ББ у делу захтева за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за

коришћење годишњег одмора за одређене месеце, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ГГ на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 91.130,14 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ГГ на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 83.692,16 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом деветим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ВВ на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 108.479,75 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом десетим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ВВ на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 81.517,96 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом једанаестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ВВ у делу за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за одређени месец, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом дванаестим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ДД на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 117.943,25 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом тринаестим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи ДД на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, износ од 85.692,16 динара, са затезном каматом на појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом четрнаестим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљама на име трошкова парничног поступка износ од 293.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петнаестим изреке, одбијен је захтев тужиља у погледу законске затезне камате на досуђени износ на име парничних трошкова за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде. Ставом шеснаестим изреке, ослобођене су тужиље обавезе плаћања трошкова судских такси.

Решењем Основног суда у Новом Саду П1 2104/2021 од 09.12.2022. године, утврђено је да је повучена тужба тужиље ДД, а пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2104/2021 од 06.10.2022. године без дејства у односу на тужиљу ДД и одбачена жалба туженог у односу на тужиљу ДД.

Решењем Основног суда у Новом Саду П1 2104/2021 од 26.12.2022. године утврђено је да је повучена тужба тужиље ГГ, а пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2104/2021 од 06.10.2022. године без дејства у односу на тужиљу ГГ и одбачена жалба туженог у односу на тужиљу ГГ.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 324/23 од 01.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2104/2021 од 06.10.2022. године, у односу на тужиље АА, ББ и ВВ у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев, којим је тражено да се обавезе тужени да исплати тужиљама за период од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године и то: тужиљи АА по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада укупан износ од 112.335,40 динара и по основу накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора укупан износ од 83.6292,16 динара; тужиљи ББ по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада укупан износ од

62.389,00 динара и по основу накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора укупан износ од 48.263,25 динара; тужили ВВ по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада укупан износ од 108.479,75 динара и по основу накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора укупан износ од 81.517,96 динара, односно појединачне месечне износе са затезном каматом од доспећа до исплате, као у изреци првостепене пресуде и да им накнади трошкове парничног поступка са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезане су тужиле да исплате туженом на име трошкова парничног поступка износ од 126.750,00 динара и трошкова поступка по жалби износ од 52.967,10 динара.

Против правноснажне пресуде у донете у другом степену, ревизије су изјавили тужила АА и тужила ББ, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2., а у вези члана 408. Закона парничног поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да су ревизије неосноване.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле су у радном односу код туженог и у периоду од 01.04.2018. године до 31.03.2021. године, обављале су послове и то тужила АА послове ... – ... у студентском дому са коефицијентом за обрачун плате 7,27 и тужила ББ послове ... са коефицијентом за обрачун плате 9,06. У спорном периоду тужена је обрачунавала и исплаћивала тужилама плату на начин да је основицу коју објављује Влада Републике Србије множила са коефицијентом њиховог радног места, који метод обрачуна тужена примењује за запослене од почетка примене Закона о платама у државним органима и јавним службама из 2021. године, тако да исплаћивана плата тужилама у претежном делу спорног периода била нижа од минималне зараде, због чега је тужена тужилама у том делу спорног периода вршила доплату плате до висине минималне зараде. У обрачунским листама плата тужила накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора нису исказане као посебне обрачунске ставке. Висина накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за спорни период обрачуната је на основу вештачења, према присуству на раду тужила и најповољнијег критеријума у упоредно важећим Колективним уговорима на територији Републике Србије.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужила АА и ББ, јер је закључио да, је тужени у појединим месецима спорног периода вршио доплату до минималне зараде и да без обзира на чињеницу да је посебним прописима које примењује предвиђено да коефицијент плате садржи одређени додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, да тужени није могао тужилама кроз исплату минималне зараде да исплати потраживане накнаде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужила АА и ББ за исплату наведених накнада, јер је закључио да примања по основу накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за запослене у јавним службама садржана у коефицијенту, као једном од елемената плате, па да не постоји основ за остваривање предметног права тужила нити у општем, нити посебном пропису, а да околност да је тужилама у претежном делу спорног периода исплаћена минимална зарада је без утицаја на одлучивање.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на

запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на туженог примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужилама АА и ББ, износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилама исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега немају право на накнаду коју потражују постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић